

[Alfred Jensen.]

opfattelse, at alle, der frygter atomkrigen, ville tjene på, at man nåede frem til afrustning. Dernæst har jeg også den opfattelse, at menneskene i det hele taget ville få en lysere og lettere tilværelse, hvis man brugte oprustningens milliarder til fredelige formål og til forskning og til at lette kårene. Ministeren springer uden om alt det og taler om, at her kun er tale om en beskeden ajourføring og modernisering. Da vi behandlede dette forslag første gang, blev der fra dem, man nu har sluttet forlig med, talt om, at forsvaret skulle have den størst mulige ildkraft. Jeg må gå ud fra, at når adskillige ærede medlemmer, der før har udtrykt deres betænkelighed, nu går ind for dette forslag, har man imødekommet deres ønsker om større ildkraft. Men det er netop det, befolkningen vender sig imod; den vender sig imod, at man i en situation som denne går over til at anvende flere midler, går over til at øge styrkerne og gør det under maske af ajourføring og modernisering. I virkeligheden er der tale om, at der ofres flere penge på militarismens alter end før. Det er typisk, at ministeren ikke kom ind på at besvare mit spørgsmål om flådebygning, om hvordan det forholder sig med de midler.

I går rejste jeg spørgsmålet om soldaternes lønninger ved den sags behandling, hvorunder det skulle rejses. Den højtærede stats- og finansminister lovede, at i dag skulle vi få en redegørelse derfor. Jeg skal love for, vi fik en redegørelse! Vi fik at vide, at de spørgsmål, der trænger sig på til løsning, det er frirejser, det er lønninger, og det er vask. Ja men hvad er det for en løsning, man vil komme med? Det kan da ikke kaldes en redegørelse, at man oplyser, at man er opmærksom på, at disse forhold eksisterer. Den redegørelse har jeg fået, jeg ved snart ikke hvor mange gange. Den har jeg fået, hver gang vi har rejst spørgsmålet under finanslovdebatten; så har jeg fået at vide, at man var opmærksom på spørgsmålet, men det skulle løses i forbindelse med den kommende forsvarsordning. Nu

har man altså en forsvarsordning, og det, jeg kan finde ud af, er, at man simpelt hen har undladt at løse de problemer for soldaterne, som jeg har draget frem, fordi man ikke ønsker at komme med et forslag, der lægger 10 eller 15 mill. kr., eller hvor meget det nu vil koste, oven på det, der ligger på bordet her. Det er årsagen til, at man har skudt dette spørgsmåls løsning ud, og jeg ved ikke, om det er hæderlighed eller lidt fidus, at man kommer og siger, at nu skal spørgsmålet om soldaternes lønninger også løses. Jeg synes, det smager af det sidste, men så har vi ret til at sige, at der foretages en oprustning i større omfang, end tal og taler giver udtryk for.

Ministeren ville ikke bestride, at der var en afspænding i gang, og kunne heller ikke komme uden om, at et land som Sovjetunionen har foretaget nedskæringer, og at der, om ikke er vedtaget, så foreligger forslag om en yderligere nedskæring på 2 mill. mand. Men der er intet i vejen for, at man kan foretage den samme nedskæring — ja, ikke 2 mill. mand — i Danmark, uden at det behøver at berøre ildkraften. Det, der fra vor side efterlyses, er, at man i denne situation, hvor international afspænding tydeligt er til stede, i stedet for at modernisere og effektivisere bør blive stående i det mindste på det, man har, og så viser vilje til gennem nedskæring af mandskabsstyrker — det kan gøres i Danmark — viser sin vilje til nedskæring og afrustning.

Den højtærede minister var noget for-tørnet over, hvad jeg havde sagt om officererne; det var uberettiget og krænkende, hævdede han. Jeg ved ikke, om det er uberettiget, når jeg gjorde opmærksom på, at officererne i Alger både i 1958 og i år har vist sig at føre deres egen politik, jeg har vel lov at sige: imod demokratiet, en politik, som er udtryk for det, jeg kaldte reaktionært. Jeg kunne i og for sig godt have sagt, at vi har de samme erfaringer fra Danmark før og under besættelsen. Det har jeg ikke gjort. Jeg har sagt, at erfaringerne viser, at officerskredse er arnested